

καλὸν πρᾶγμα ὅτι πλουτίζων τις μὲ τὸν τὸν ἀληθῆ τοῦτον μαργαρίτην — συγγνώμην, διότι ὑμεῖς ὁ ἴδιος μὲ παρακινεῖτε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ συμβολικόν μου ὕψος — θὰ εἶνε δι' ἓνα ἀνθρωπὸν ἀληθῶς πολὺ καλὴ τύχη.

— Ὡ! βεβαίως, βεβαίως... ἀλλὰ τί κοινὸν ἔχει τοῦτο μὲ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἀ! εἰσθε ἀνυπόμονος, κύριε Βρεμόν, αὐτὸ εἶνε καλὸν σημεῖον. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἤδη μὲ ἐννοήσατε.

— Ἀμφιβάλλω περὶ τούτου.

— Λοιπὸν ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται ἡ Φερνάνδη εἶνε εἰς ἡλικίαν γάμου, ὁ πατήρ της ἀπέθανεν αἰφνιδίως, δυνατὸν νὰ συμβῇ καὶ εἰς ἐμὲ τοῦτο· δὲν εἶνε κανεὶς βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ καὶ αὐρίον. Νομίζω λοιπὸν φρόνιμον νὰ σκεφθῶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης μου, νὰ ἐξασφαλίσω τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὸ μέλλον της· εἶνε ὀλίγον ἀφρων, ὀλίγον ζωηρά, ὀλίγον ρωμαντικὴ, πρὸ πάντων, ἀλλὰ θὰ ζητήσῃ δι' αὐτὴν σύζυγον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἡλικία καὶ ὁ χαρακτήρ νὰ ἐγγυῶνται περὶ τῆς εὐτυχίας της. Τὸν σύζυγον αὐτὸν τὸν εὖρον, καὶ εἰσθε σεῖς, κύριε Βρεμόν.

— Ἐγώ, κυρία! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Βρεμόν ὀλιγώτερον ἐκπληκτος ἢ ὅσον ἠθέλε νὰ φανῇ, διότι τὸ προοίμιον ἀρκούντως εἶχε προδιαθέσει αὐτόν.

— Σὰς παρακαλῶ, τί εὐρίσκεται εἰς τοὺς λόγους μου, τὸ ὁποῖον σὰς ἐκπλήττει;

— Ἀλλὰ σκεφθῆτέ το ὑμεῖς. Ἐχῶ διπλασίαν ἡλικίαν τῆς κόρης σας.

— Ἀδιάφορον, ἡ καρδιά δὲν γηράσκει, ἡ ἰδική σας πρὸ πάντων... Λοιπὸν, ἀρνεῖσθε;

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, κυρία Δελινιῦ, θέλετε νὰ ἀστείευθῇτε. Ἐὰν ἀπεδεχόμην τὴν ἔνωσιν αὐτὴν, ὑμεῖς ἡ ἰδία, θὰ μὲ ἐχλευάζατε διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς σταθερότητά μου καὶ θὰ εἶχατε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δίκαιον. Ἡ εἰρωνεία σας εἶνε προφανεστάτη, κυρία μου, καὶ δὲν χρειάζεται μεγάλη διορατικότητος ἵνα τὴν ἐννοήσῃ τις.

— Ὁμιλῶ σπουδαίως, κύριε Βρεμόν, εἶπεν ἡ κυρία Δελινιῦ δι' ὕψους ἀποτόμου καὶ σκυθρωποῦ, εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν μου αὐτὴν, ἔγκειται τὸ συμφέρον ὑμῶν, καθὼς καὶ τῆς θυγατρὸς μου, καὶ δὲν ὑποκρύπτεται εἰρωνεία, ὡς νομίζετε. Εἰσθε ἀνὴρ τίμιος, κύριε Βρεμόν, ἔχετε δὲ ἐξαίρετον καρδίαν καὶ διαβλέπω εἰς ὑμᾶς ὅλα τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα διακρίνουσι τοὺς καλοὺς συζύγους, καὶ τοῦτο κυρίως μὲ πείθει νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὴν τύχην τοῦ προσφιλοῦς μοι τέκνου. Σκεφθῆτέ το λοιπὸν ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σας.

— Ἀλλὰ κυρία, ἡ Φερνάνδη δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

— Σὰς νέβεται ὅμως, κύριε, πρᾶγμα ἀναγκαιότατον δι' ἓνα γάμον. Ὁ ἔρως εἶνε ἀτμίδες φωσφόρου σθεννύμεναι κατὰ τὸ ἐλάχιστον φύσημα. Αἰσθημα διαρκέστερον, εἶνε προτιμότερον, προκειμένου περὶ γάμου. Δέχεσθε;

— Ὁχι! ἀκόμη ἀπεκρίθη ὁ Βρεμόν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ.

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Δ.Μ.Λ.

ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΖΟΛΑ

Ο ΝΑΝΤΑΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἡ Φλαβία εἶχεν ἀποπέμψει ἑνωρὶς τὴν θαλαμηπόλον της. Ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη. Μέχρι μεσονυκτίου παρέμεινεν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἥτις ἦτο προθάλαμος τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου. Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, κρατοῦσα βιβλίον, ὅπερ ἐκάστοτε ἔπιπτεν ἐκ τῶν χειρῶν της, τότε δὲ ἐκείνη ἀφίετο εἰς σκέψεις. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς δὲν ἦτο ἀγέρωχον πλέον, ἐμειδία δ' ἀσθενῶς ἐνίοτε.

Ἐξαίφνης ἀνηγέρθη. Ἐκρουον εἰς τὴν θύραν.

— Τίς εἶνε;

— Ἀνοίξατε, ἀπεκρίνατο ὁ Ναντὰς.

Τοσοῦτον ἐξεπλάγη, ὥστε ἤνοιξε μηχανικῶς. Οὐδέποτε ὁ σύζυγός της εἶχε μεταβεῖ οὕτω παρ' αὐτῇ. Ἐκεῖνος εἰσῆλθε, τεταραγμένος καθ' ὁδὸν ἡ ὀργὴ εἶχε καταλάβει αὐτόν, διότι ἡ δεσποινὶς Σίν, ἀναμένουσα αὐτόν εἰς τὴν ἀναβάθραν, τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς ὅτι ὁ κύριος δὲ Φονδέτ εὐρίσκετο παρὰ τῇ συζύγῳ του πρὸ δύω ὥρων. Τότε οὐδεμίαν περισκέψιν ἔδειξε.

— Κυρία, εἶπε, κρύπτετε ἀνθρωπὸν ἐν τῷ δωματίῳ σας.

Ἡ Φλαβία δὲν ἀπεκρίνατο πάραυτα, τόσον ὁ νοῦς αὐτῆς ἦτο ἀλλαχοῦ. Τέλος, ἐνόησεν.

— Εἰσθε παρὰφρων, κύριε, ἐψιθύρισε.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀφῆκε τὰς φιλονεικίας καὶ διηυθύνετο ἤδη πρὸς τὸ δωμάτιον. Τότε δι' ἐνὸς ἄλματος ἡ Φλαβία τῷ ἔφραξε τὴν εἴσοδον, ἀνακράζουσα:

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε... εἶμαι κυρία ἐνταῦθα καὶ σὰς τὸ ἀπαγορεύω!

Φρικῶσα, ἐφρούρει τὴν θύραν. Πρὸς στιγμὴν ἀμφότεροι ἔμειναν ἀκίνητοι, μὴ προφέροντες λέξιν, ἀτενίζοντες ἀλλήλους. Ὁ Ναντὰς μὲ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας τεταμμένας ἐφαίνετο ἔτοιμος ὅπως ἐπιπείσῃ κατ' αὐτῆς καὶ διέλθῃ.

— Ἀφίστατε τὴν εἴσοδον, ἐψιθύρισε διὰ βραγχνῶδους φωνῆς. Εἶμαι ἰσχυρότερος, θὰ εἰσέλθω διὰ τῆς βίας.

— Ὁχι, δὲν θὰ εἰσέλθῃτε. Δὲν θέλω.

Ἐκεῖνος παραφύρως ἐπανελάμβανε:

— Κρύπτετε ἀνθρωπὸν, κρύπτετε ἀνθρωπὸν...

Ἡ Φλαβία κατεδείκνυτο ἀδιάφορος ἀ-

παξιοῦσα νὰ διαψεύσῃ αὐτόν. Εἶτα, ἐπειδὴ προεχώρησεν ἐν ἑτὶ βήμα, εἶπεν:

— Ὑποθέσωμεν ὅτι κρύπτω τινά, τί σὰς ἐνδιαφέρει τοῦτο; Δὲν εἶμαι ἐλευθέρη;

Ὁ Ναντὰς πρὸ τῆς λέξεως ἐκείνης, ἥτις ὡς μαστίγιον ἔθιγεν αὐτόν, ὠπίσθωχώρησεν. Ὄντως, ἦτο ἐλευθέρη. Κατελήφθη τότε ὑπὸ ρίγους, ἠσθάνθη ὅτι ἐκείνη εἶχε δίκαιον, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐφέρετο ὡ, ἀφρον παιδίον. Ἐλησμόνει τὰς συμφωνίας τὸ ἀνόητον πάθος τοῦ καθίστανεν αὐτόν ἀπεχθῆ. Διατί νὰ μὴ μείνῃ ἐν τῷ γραφείῳ του ἐξακολουθῶν τὴν ἐργασίαν του; Τὸ αἶμα ἀπεσύρετο ἐκ τῶν παρειῶν του, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κατέστη πελιδνὸν ἐκ τῆς ἀρρήτου ὀδύνης. Ὅποτεν ἡ Φλαβία παρετήρησε τὴν ταραχὴν ἐκείνην ἀπεσύρθη ἐκ τῆς θύρας καὶ ἡδύτης κατέκλυσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ἄπλως.

Καὶ αὐτὴ αὕτη λαβοῦσα λυχνίαν εἰσηλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἐνῶ ὁ Ναντὰς ἵστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ. Διὰ χειρονομίας τῇ ἐξέφρασεν ὅτι ἦτο ἀνωφελές, ὅτι δὲν ἠθελε, Ἀλλ' ἤδη ἐπέμενεν ἐκείνη, ἥτις φθάσασα παρὰ τὴν κλίνην ἀνύψωσε τὰ παραπετάσματα καὶ εἶδε κεκρυμμένον ὀπισθεν τὸν κύριον δὲ Φονδέτ. Τοσοῦτον ἐξεπλάγη ὥστε ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου.

— Ἀληθῶς, ἐψέλλισε πλήρης ἐκπλήξεως, ἀληθῶς, ὁ ἀνθρωπὸς αὗτος ἦτο ἐκεῖ... Ὡ! τὸ ἡγνόουν, σὰς ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς ζωῆς μου, τὸ ἡγνόουν!

Εἶτα, ἡ θέλησις αὐτῆς ὑπερίσχυσε, κατέστη ἡρεμος καὶ μετανουοῦσα διὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο κίνημα, ὅπερ ἐποιήσατο ὅπως ὑπερασπίσῃ αὐτήν, εἶπεν εἰς τὸν Ναντὰς προσπαθοῦσα ν' ἀνέυρῃ τὸν ψυχρὸν τόνον τῆς φωνῆς της:

— Εἶχατε δίκαιον, κύριε, σὰς ζητῶ συγγνώμην.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος δὲ Φονδέτ ἠσθάνετο ὅτι καθίστατο γελοῖος. Πολὺ ἐπεθύμει ὅπως ὁ σύζυγός ὀργισθῇ τοῦλάχιστον. Ἀλλ' ὁ Ναντὰς εἰσῆγα. Ἦτο ὠχρότατος μόνον. Ἀπέστρεψε τὰ βλέμματα ἐκ τοῦ κυρίου δὲ Φονδέτ, παρετήρησε τὴν Φλαβίαν καὶ ὑπεκλίνετο πρὸ αὐτῆς προσφέρον μόνον τὴν φράσιν ταύτην:

— Κυρία, συγγνώμην, εἰσθε ἐλευθέρη.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Εἶχε καταθραυσθῇ τι ἐν αὐτῷ. Μόνος ὁ μηχανισμὸς τῶν ὀστέων καὶ μυῶν ἐλειτούργει εἰσέτι ὅποτεν εὐρέθη ἐν τῷ γραφείῳ του ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος ἐν ᾧ ἔκρυπτε πολὺσφαιρον. Ἀφ' οὗ ἐξήτασε τὸ ὄπλον, εἶπε μεγαλοφώνως, ὥσει ἐλάμβανεν ἀπέναντι ἑαυτοῦ ἐπίσημον ὑποχρέωσιν:

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ πλέον, θὰ φονευθῶ.

Ἀνέδωκε πῶς εἰς τὴν λυχνίαν, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἤρξατο ἡρέμα ἐργαζόμενος. Χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης σιγῆς, συνέχισεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν φράσιν ἣν εἶχεν ἀρχίσει. Μεθοδικῶς, ἐν πρὸ ἑν, τὰ φύλλα τοῦ χάρτου συνεσσωρεύοντο. Δύω ὥρας βραδύτερον, ὅποτεν ἡ Φλαβία, ἥτις εἶχεν ἐκδιώξει τὸν κύριον δὲ Φονδέτ πάραυτα, κατήλθε γυμνὸς ἵνα ἀκροασθῇ εἰς τὴν θύραν τοῦ